

LORENZO IL MAGNIFICO

Firenze végveszélyben!

A
MEDICIEK
HATALMA
2.

Filmsorozatként
is siker!

fine
selection

MICHELE GAZDO

MICHELE GAZO

A
MEDICIEK
HATALMA
2.

LORENZO IL MAGNIFICO

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Családomnak

Harmadik rész

HARCOLÓ VÁROSOK
(1473–1478)

10

AZ ÚR KONTÓJA

1

A NAGYTEREM TENGERKÉK BOLTÍVÉT geometrikus formák vége-
láthatatlan sokasága díszítette. Főként csillagok, de csillagké-
peket jelképező állatok is ékesítették a mennyezetet, a Viscontik cí-
merével felváltva. Mintha egy csodálatos kaleidoszkóp lebegett vol-
na az ünnepélyesen megterített esküvői asztalok körül ülő vendégek
felett a plafonon.

Lorenzo magába szívta a csodás látványt, és az evőeszközökkel
babrált.

Tudta, hogy a paviai Visconti kastély kifinomult udvarnak ad ott-
hont, ahol kedvelik a művészeteket, de csak ekkor, Galeazzo Sfor-
za vendégeként élvezhette személyesen az udvari loggia, a hatalmas
ikerablakok és a freskók szépségét; mindegyik a nemesi udvarházban
folyó, színvonalas művészeti tevékenységről tanúskodott.

– Biztos voltam benne, hogy le fogja nyűgözni a kastély, messer –
mondta neki Sforza herceg, mialatt az egyik pohárnok bort töltött a
poharába. – Ön mindig is sokkal inkább a művészet, mintsem a po-
litika embere volt.

Lorenzo udvariasan elmosolyodott.

– Azon a napon, amikor a művészet és a tudomány lesz az ember egyedüli vágya, a világ megleli a helyes utat, és a politika végre az intrikákkal és a problémákkal együtt háttérbe szorulhat.

Galeazzo összenézett feleségével, majd szórakozottan felnevetett.

– Sajnos azonban a valódi világ túlzottan messze áll az ön által annyira kedvelt Platón *ideáinak világától*, messer Lorenzo – vágott vissza, miközben tört egy falat kenyeret. – Már Firenzében is mondtam önnek és emlékeztettem, hogy a hatalom lángjával nehéz úgy ügyeskedni, hogy az ember ne égesse meg magát. És a tavalyi volterrai események sajnos ezt mindannyiunknak megtanították... – mondta, és bekapta a kenyeret.

Lorenzo elkomorult. A tragikus volterrai napok borzalmai még túlságosan élénken éltek az emlékezetében.

– Bízunk kell az Úrban, messer – vetette közbe Bona Sforza. – Önnek is vannak gyermekei: mi más bizonyíthatná jobban, hogy az élet megy tovább.

Lorenzo homloka kisimult. Gyermekeinek gondolata megnyugtatta.

– Erre kell gondolnunk – szólt egyetértően a herceg. – Családjainkra és az új... szövetségekre – villájával a központi asztalnál ülő ifjú pár irányába mutatott.

Lorenzo tekintete megállapodott Caterina Sforzán, az alig tízéves gyermek menyasszonyon. Újdonsült férje, a harmincéves Girolamo Riario jobbján ülve a viselkedése, csakúgy, mint bájos kecsessége, szinte már asszonyinak hatott.

– Az ön leánya még oly fiatal... – állapította meg Lorenzo. – Sokszor a jövő miatti aggodalmunkban siettetjük az eseményeket...

– Caterina törvénytelen gyermek – magyarázta Galeazzo ridegen.
– A pápa unokaöccsével frigyre lépni több, mint amiről valaha is álmodhatna.

– Van úgy, hogy a szívet alá kell vetni az értelemnek, messer – tette hozzá Bona Sforza, és tekintetét a tányérra szegezve nagy műgonddal falatokra vágta a szarvassültet –, hogy életben maradjunk ezen a világon. Néha pedig erővel kell fellépniünk, hogy érvényre juthasson a harmónia. – Tekintetét felemelte, egyenesen Lorenzóra nézett. – Nem tudtam nem észrevenni, hogy az ön kardja le van kötözve. Bármilyen ok készítette is erre, azt javaslom, oldja fel fogadalmát.

– A szalag minden egyes nap arra emlékeztet, hogy a küzdelem előtt mindig a békés megoldásra kell törekedni.

Bona finoman összereszt, majd megint tányérja tartalmát tanulmányozta.

– Kérje meg a férjemet, mesélje el önnek, hogyan oldotta meg az Imolában kitört válságos helyzetet. És akkor talán megérti, hogy néha a békéhez egyedül a kardok párbeszédén át vezet az út.

Galeazzo felesége nyíltsága hallatán elmosolyodott.

Lorenzo falatozás közben biccentett, hogy mesére bátorítsa.

– Imola egy féktelen város, akár egy zabolátlan csikó – kezdett a történetbe Galeazzo. – A város ura, Taddeo Manfredi pedig nem tudta eléggé kordában tartani. – Szünetet tartott, gondosan megrágta, majd lenyelte a falatot. – Amikor pedig gyengeségét a családjában dúló belső viszály is súlyosbította, a városban eluralkodott a káosz. – Miután a falatot egy pohár pavese borral leöblítette, folytatta a történetet: – Imola a Milánói Hercegség védelme alatt állt. Muszáj volt közbeavatkoznom.

– Néhány hónapja már – vetette közbe Bona –, hogy férjem elfoglalta a várost, és utasította Manfredit, hogy engedje át Imolát Milánó közvetlen irányítása alá.

Lorenzo egyetértően biccentett.

– Akkor végre béke uralkodik Imolában? – kérdezte.

Bona akár érezte, akár nem a Lorenzo szavaiban megbúvó gúnyt, elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– A belső feszültség továbbra is fennáll, de a vasmarok megakadályozza, hogy kitörjön.

– A vasmarok, ami – gondolom – aranyárban van... – jegyezte meg Lorenzo.

A herceg letette az evőeszközt.

– Mégis mire céloz, messer?

– Ajánlatot akar tenni Imolára, ez a napnál is világosabb – mondta a felesége.

Galeazzo kérdően nézett rá.

Lorenzo is letette az evőeszközt, és kezét összekulcsolta az álla alatt.

– Igaza van, madonna. Azonban nem irányítani, hanem megvásárolni szeretném...

A herceg és a neje dermedt csendben figyelte.

– ...hogya kedvükre tegyek – tette hozzá Lorenzo, és folytatta a lakmározást.

– Hogy miben tegyen a kedvünkre? – vonta kérdőre Bona. – Mire gondol?

– Köztudomású, hogy a város nehezen irányítható – pontosított Lorenzo.

– Ha fellázadnak, leverjük a lázadást – közölte Galeazzo felvonva a szemöldökét, és ismét a tányérja fölé hajolt.

– Talán igen – vette vissza a szót Lorenzo. – Azonban nem kis anyagi ráfordítás Imola védelme. – Szünetet tartott, és hagyta, hogy Galeazzo végiggondolja a hallottakat. – Ahogy most én látom, ezzel csak jól járnának, én pedig fontos stratégiai csomópontot nyerhetnék a velencei kereskedelmi kapcsolatok megszakadása után, mielőtt még másvalaki tesz önöknek ajánlatot, és megszerzi a várost, és északkeleti irányból elzárja Firenzét.

Galeazzo hosszasan rágta a falatot, emésztette a hallottakat, majd feleségére nézett.

Bona nyelt egyet, majd sóvár tekintettel Lorenzo szemébe nézve csak ennyit kérdezett:

– Mennyi?

2

Jacopo éppen akkor lépett a Pazzi-palota fogadótermébe, amikor egy dörgés rázta meg az éjszakai eget.

Salviati ijedten rándult össze, és a szívéhez kapott; mellkasához szorított hosszú ujjai reszkettek.

– Talán fél, kegyelmes uram? – ugratta Jacopo sátáni kacajjal.

Salviati, észrevéve, hogy már nincs egyedül, igyekezett visszanyerni önuralmát.

– Jacopo! Sokat kockáztattam azzal, hogy idejöttem. Ha ez a szentatya tudomására jut, mivel magyarázom, hogy eljöttem Pisából? – emlékeztette az érsek. – Mi az a fontos információ, amit nem lehetett küldöncre bízni?

Jacopo lassan átsétált a termen, közben pedig az ablakokon végigcsorgó, szünni nem akaró esőt figyelte, ahogy árvízként próbálja elárasztani Firenzét.

– A hír, amit régóta várunk – felelte. – Itt az alkalom, hogy végre meggyengítsük a Mediciek hatalmát. – Elégedetten bólogatott. – Galeazzo Sforza megszerezte az uralmat Imolában.

Megfordult, és elégedetten nyugtázta a Salviati alattomos arcán megcsillanó érdeklődést.

– Imola... a pápa már régóta meg akarja szerezni a város irányítását...

– Ez magától értetődik. Ha a Pápai Állam megszerezné Imolát, bezárulna a kör Firenze körül, és megszakadna a város kereskedelme Velencével – sóhajtott fel Jacopo. Végigmérte Salviatit, és nem rejtette véka alá az iránta érzett undorát.

– Mind tudjuk, hogy Galeazzo Sforza kapzsi ember, és habozás nélkül átadja Imolát a legmagasabb árat kínálóknak. Azonban – tette hozzá ujját felemelve – Lorenzo de' Medici nem hagyhatja, hogy Szixtusz szerezze meg a várost.

– Ez tökéletes alkalom arra, hogy megszakadjon a Mediciek és a Pápai Állam közötti jó viszony... – sipította Salviati.

Újabb dörgés hallatszott, ez alkalommal azonban az érsek meg sem rezsent.

– ...úgy kell intéznünk, hogy a Pazzi-Bank húzzon belőle hasznot – tette hozzá Jacopo.

Salviati meglepődött a hallottakon.

– Meg akarja szerezni a pápai számlát a Mediciektől?

Jacopo hagyta, hogy mosolya feleljen helyette.

– Számolj be Szixtusznak Imoláról! Intézd úgy, hogy belássa, milyen fontos, hogy megszerezze a várost!

Amikor a következő villám nappali fénybe borította a szobát, Salviati gúnyos mosolya csak úgy ragyogott.

– Sforza herceg elfogadta az ajánlatomat – mondta Lorenzo a fogadóterem asztalára támaszkodva. – Megvettem Imolát.

– Tökéletes – felelte Giuliano mérsékelt lelkesedéssel.

Felfogta Lorenzo diplomáciai lépésének horderejét, azonban be kellett vallania magának, hogy a politikai és gazdasági ügyek untatják. Sandro hamarosan végez a festménnyel, és valami mást kell kitalálnia, hogy továbbra is láthassa Simonettát. Számára most *csak ez* volt igazán fontos.

– Imolában mindig sok volt a lázadás... – emlékeztette anyja.

Giuliano gondolatai máshol kalandoztak, egyre csak Simonettán járt az esze: felidézte az arcát, a mosolyát, a meghitt, titkos pillanatokot, amiket együtt éltek meg az utóbbi csodás évben, a *Mars és Vénusz* vándoraiként, akár egy álomban.

– Valóban így van, ezért is gondoltam arra, hogy egy kivételes személyre bízom a város kormányzását. Olyasvalakire, akinek a hűségéhez kétség sem férhet – mondta Lorenzo.

Giuliano csak akkor tért vissza a valóságba, amikor érzékelte, hogy a szobára csend ereszkedik, és fivére és anyja is őt bámulja.

– Hogyan? – ocsúdott fel. – Ekkora felelősséget bíznaál rám?

– Az egyetlen fivérem vagy, Giuliano – felelte Lorenzo szeretetteljes mosollyal arcán.

Lorenzo őszintesége szíven találta, de ugyanakkor aggodalom töltötte el. Nem akart csalódást okozni testvérének, de *nem hagyhatja el* Firenzét, most semmiképpen.

– Megtisztelő... az ajánlatod, Lorenzo, de vissza kell utasítanom.

– Mégis miért? – kérdezte Lorenzo.

– Akkor el kellene hagynom Firenzét... és *titeket* is – magyarázta, és tekintetével szinte magához ölelte őket.

Kellemetlenül érezte magát. Az ismeretlen érzés, amit Simonetta ültetett el a szívében, úgy elhatalmasodott rajta, hogy minden porci-kájában lüktetett, nem hagyva teret más érzelemnek.

– Bocsássatok meg, de most indulnom kell. Botticelli már vár, és nem késlekedhetek.

– Még mindig Vespucci nejét festi? – gonoszkodott Lorenzo.

Giuliano úgy érezte, mintha kicsúszott volna lába alól a talaj. Várható volt, hogy Lorenzo átlát a szitán.

Zavartan előbb Lorenzóra, majd anyjára nézett. Nem szívesen beszélt az érzéseiről, hiszen még magának sem vallotta be azokat.

– Simonetta az igazi ok, ami miatt Firenzében akarsz maradni? – nógatta Lorenzo. – Miatta mondtál nemet a Foscari lányával kötendő frigyre?

Volt a hangjában valami idegesítő.

– Szóval erről van szó – vágott vissza. – Egy pillanatra azt hittem, az érzéseim miatt aggódsz. De mit érdekel az téged? Neked már van családod. Feleséged, két gyermeked és egy újdonsült *fivéred*, Francesco de' Pazzi. Talán inkább órá gondoltál, amikor *egyetlen testvéredet* említetted.

– Na de Giuliano! – dorgálta anyja.

– Miért is nem kínálod fel neki Imolát? – folytatta Giuliano ügyet sem vetve anyjára, miközben felugrott az asztaltól. – Végül is őt kérted fel keresztapának Piero keresztelőjén, nem?

– Giuliano... – igyekezett lecsillapítani fivérét Lorenzo.

– Ne feledd, hogy ő Pazzi. Jobban tennéd, ha a politika helyett inkább miatta aggódnál.

Meg sem várva, hogy mit felelnek, kiment a teremből, őrjöngve átviharzott a Medici-palotán, és Sandro műterme felé vette az irányt.

Napról napra egyre biztosabban tudta, hogy vágyának tárgya ott van, a valóság és a művészet közötti határmezsgyén.

Ahol Simonetta várja.

4

– Á, érsek úr! Jöjjön, erre, erre! – kiáltotta Szixtusz pápa mosolyogva, amint meglátta közeledni őt.

Salviati vigyorogva, fejbiccentéssel válaszolt.

– Szentatyám...

A pápa intett a körülötte rajzó, tervekkel felfegyverkezett építésszeknek, akik úgy döngicsélték körül, akár a méhek a mézet, hogy mehetnek, majd a vendége felé indult.

A kúria kertjében egész évben béke honolt. Ahogy az utazástól ki-melegedve, szapora léptekkel, zihálva haladt a terméken keresztül, Salviati úgy érezte, mintha megtörné a virágágások, Szűzanya és puttószobrok, a színesre festett, csicsergő madarakkal ékesített szökőkutak csobogásának csendjét és nyugalját.

Térdre rogyott a pápa előtt, és megcsókolta a halászyűrűt.

– Álljon csak fel, Salviati – sürgette a pápa, miközben intett, hogy kövesse.

Az érsek mellé lépve engedelmeskedett, hátát pedig kissé meghajította, hogy Szixtusz magasabbnak látszódjék.

– Mi újság Pisában? Jól érzi ott magát? – kérdezte a pápa.

– Nagyszerűen, Őszentsége! Pisa városa...

– Most mégis Firenzéből érkezett.

Salviati feszengve tétovázott.

– Így igaz, Szentatyám... ellenőriznem kellett valamit, ami fontos lehet a Pápai Állam érdekei szempontjából.

– Akkor mondja... miről van szó?

– Imoláról. Amint tudja, nemrég Milánó hercegének uralma alá került... Most azonban úgy tűnik, hogy a firenzei Lorenzo de' Medici megegyezett Sforzával a város irányításának átvételéről...

A pápa megállt, és felé fordult. Csalódottnak látszott.

– Á, értem... És hogy áll most a megállapodás? – kérdezte ujjai-val végigsimítva ajkait.

Salviati fejbiccentéssel jelezte, hogy egy út még kínálkozna, akár-milyen keskeny ösvény is.

– Nem gondolom, hogy a Mediciek már kifizették a herceget. Azonban... talán még időben vagyunk ahhoz, hogy meggyőzzük őt, hogy változtasson a döntésén, és a várost bízza inkább a veje, az ön által is hően szeretett Girolamo Riario gondjaira.

A szeme sarkából lopva felpillantott, és látta, hogy Szixtusz elégedetten mosolyog. Nagyon jó, tetszik neki az ötlet.

– Imola, persze, nagyszerű nászajándék lehetne! – szólalt meg a pápa elégedetten, miközben felszegte a fejét. Majd azonnal eszébe jutott tisztsége, és igyekezett ennek megfelelően viselkedni. – Természetesen a város érdeke kívánja így.

– Az anyaszentegyház közbenjárása bizonyosan békét hoz a hányattatott sorsú város életébe... – válaszolta Salviati sűrű bólogatások közepette.

Szixtusz ujját a magasba emelve jelezte döntése véglegességét.

– Haladéktalanul tájékoztassa Galeazzo Sforzát az ajánlatomról. Már ha még nem késünk el... – tette hozzá bizonytalanul.

– A herceg bizonyára nagyon boldog lesz, hogy az Egyház érdekében cselekedhet még akkor is, ha vissza kell utasítania a Mediciek ajánlatát – vont a fel Salviati a szemöldökét.

Szixtusz elégedetten vigyorogva folytatta sétáját a kerten keresztül.

Salviati a nyomába szegődve a csörgedező szökőkutak felé indult, és alig bírta elrejtteni elégedettségét, kis híján fülig ért a szája.

5

Az asztaltársaságnál helyet foglalva Lorenzo lopva Claricére pillantott.

Felesége a fényűző, dionüszoszi lakomától oly idegen méltósággal és visszafogottsággal mosolygott rá.

Az asztalnok éppen befejezte az asztalon sorakozó, ínycsiklandó ételek bemutatását, a pohárnokok pedig már a pince legkiválóbb borait szolgálták fel az asztal körül.

– Nos, uraim... mit gondolnak a javaslatomról? – kezdett a mondanójába Lorenzo.

– Nagyon hízelgő – felelte a mellette ülő Francesco de' Pazzi –, de biztosan vannak sokkal járatosabbak is, akik nálam alkalmasabbak lennének Imola kormányzására.

– Ne becülje alá magát, Francesco! Évek óta nagybátyjával együtt vezeti a Pazzi-bankot, és sok üzleti úton vett részt: jól ismeri a világot, és azt is, mi működteti. Imola javára válna az ön jelenléte – vágott vissza Lorenzo.

Figyelte, ahogy Francesco a hallottakon töpreng, míg az asztalmesterek egy egész szarvast szolgálták fel, amelyet úgy rendeztek el

az óriási tálcán, mintha éppen a sövény mögül készülne előugrani. Amikor előhozták, meglepett és csodálkozó ujjongás fogadta, az asztalnál ülők tapsolni kezdtek.

– Előtte a fivérének, Giulianónak ajánlotta fel a tisztséget? – kérdezte végül Francesco.

– Természetesen, hiszen ő a fivérem. – Tekintete testvéreére sikkolt, aki az asztal másik oldalán, Sandro Botticelli mellett, Vespucci priorral és feleségével átellenben ült.

Tekintetük egy pillanatra találkozott, és szomorúan nyugtázta a színlelt távolságtartást fivére szemében, amelyet talán csak Simonetta közelsége váltott ki.

Az asztalnok nekilátott felszeletelni a szarvas zamatos húsát, amely műveletet valóságos kézbemutató előzött meg.

– Francesco, választ várok öntől! – sürgette Lorenzo.

Francesco elgondolkodva majszolt egy kenyérdarabot. A szolga hozzálátott a szervírozáshoz, és előbb Lorenzo, majd Clarice elé helyezett egy-egy bőségesen megrakott tányért.

Lorenzo a sajátját udvariasan Francescónak kínálta fel, és türelmesen várta a következő adagot, közben pedig felé hajolt.

– Imola a kulcs ahhoz, hogy javítsuk Firenze és Velence kapcsolatát. Ha nyitva tartjuk ezt a kereskedelmi utat a Serenissimával... az városunk és bankjaink számára is nagyobb stabilitást és biztonságot jelent. – Szünetet tartott, és egyenesen a szemébe nézett: – Fogadja el az ajánlatot!

Francesco a mellette ülő feleségére nézett. Lorenzónak feltűnt Novella megindítóan kérlelő tekintete.

– Ajánlata talán nagybátyám ön iránti ellenkezését is megváltoztatná... Hát legyen. Újítsuk meg és tegyük naggyá együtt Firenzét! – mondta végül Francesco.

Lorenzo szívét az öröm hulláma árasztotta el. Claricéhez fordult, és az asztal alatt megszorította a kezét, felesége pedig szeretetteljes mosollyal viszonzta.

Ösztönösen Giuliano felé fordult, és elcsípte a fivére, Sandro és Simonetta férje közötti beszélgetés foszlányait.

– Botticelli mester – mondta éppen Vespucci –, éppen egy évvel ezelőtt bíztam meg a festmény elkészítésével. Mikor engedi végre szabadon a feleségem?

– Hát, az ár nem az idő függvénye. Jól mondom, mester? – vágott közbe Giuliano, és Lorenzo túlságosan is egyértelműnek találta Simonettára vetett pillantását.

– Természetesen – értett egyet Sandro, miközben jókora adagot vett a szolgálta által kínált, szaftban ázó sültből.

– Tehát – fordult Giuliano Vespucci felé – Botticelli mester minél később fejezi be a képet, a megbízatás annál gyümölcsözőbb befektetéssé válik, mester!

– Bocsássanak meg, egy kis levegőre van szükségem... – szólalt meg zavarában Simonetta.

Vespucci kihúzta neki a nehéz széket, majd figyelte, ahogy távolodik.

– Még most is nehezemre esik elhinni, hogy hozzám jött feleségül... – mormogta.

Lorenzo látta, hogy Sandro az étkezésbe temetkezve próbálja elrejteni a helyzet miatti zavarát, amelynek kialakulásában ő is ludas. Giulianót meglepte Vespuccinak a felesége iránt tanúsított gyengédsége. Elköszönt, és magára hagyta az asztaltársaságot. Lorenzo tekintetével végigkísérte, amíg elhagyta a termet, és lelépett a színről.

– Mégis, hová megy? – tudakolta Vespucci.

Lorenzo pontosan tudta a választ a kérdésre, és hogy elterelje a figyelmet és megelőzze az esetleges kellemetlenségeket, villájával a kristálypoharakat megkocogtatva figyelmet kért.

Az éles csilingelés odavonzotta a meghívottak figyelmét, és rövidesen csend ereszkedett a teremre.

Amikor már mindenki csak rá figyelt, Lorenzo belekezdett a mondandójába.

– Bianca húgom és Guglielmo de’ Pazzi házassága segítségünkre lesz a város egyensúlyának a megteremtésében. Firenzének pedig arra kell használnia a befolyását, hogy egyesítse a körülötte lévő városokat. – Szünetet tartott, végignézett a jelenlévőkön, és tekintete arra az asztalra vándorolt, ahol Ardinghelli prior és felesége ült, majd megállapodott Lucrezián. Azonban a lány tekintetében nem azt a cinkosságot látta, mint máskor. Egy ideje már elég távolinak érezte őt... Valahogy megbomlott az összhang közöttük, és attól félt, hogy ennek a Claricével kötött házassága az oka.

– Firenze lehet az a világitótorony, amely utat mutat a többi város számára. Ez az álomom, amelyet régóta magaménak érzek, egy olyan nagyszerű férfiú álma is volt egyben, akinek mindannyian sokat köszönhetünk, Cosimo de’ Medicinek.

Szavait tapsvihar fogadta.

Lorenzo felemelte a poharát, és a teremben lévők mind követték a példáját.

– Családom tagjai pontosan értik ezeknek a szavaknak a jelentését. Rajtuk kívül azonban még valaki átérzi a jelentőségüket, mégpedig Francesco de’ Pazzi. Ezért bízok rá egy nemes feladatot, Imola kormányzását.

Francescóhoz fordult, és a magasba emelt pohárral köszöntötte:

– A barátomra.

Újra taps töltötte be a termet, majd további pohárköszöntők következtek.

Az asztalnokok leszedték a koszos terítéket, majd rendbe tették az asztalt. A bejárati ajtó mellett kétoldalt két trombitás állt. Megszólaltak a fanfárok. A teremben lévők az ajtó felé fordultak: négy szolgálga hozott be egy asztalnyi nagyságú tálcan tornyosuló vaddisznósültet, amiből három nyíl áll ki: egy a Mediciek színeiben, egy a Pazzik színeiben, egy pedig Firenze színeiben pompázott.

A kitörő tapsot vicces, meglepődött és elismerő kiáltások harsogták túl. Mind közül a lehangosabb Sandro örömujjongása volt.

Lorenzo visszaült a helyére, és szabadkozva Sandróra mutatott.

– A lakomákon mindig ez van – mondta Claricének.

Sandro türelmetlenül várta a következő fogást.

– Itt érkezik *Botticel'*, és hazamegy majd *tele bendövel!* – szavalta, karjával pedig hordóhasat mímelt magának.

A meghívottak mind nevettek, ahogy Lorenzo is, a felszolgálók pedig minden kívánságukat teljesítették.

Amikor az ételektől roskadozó tál éppen elérte az asztalt, egy szolgáló hajolt Lorenzóhoz.

– Uraságod elnézését kérem, ez az üzenet érkezett Rómából... – mondta, és egy ezüsttálcan nyújtotta át neki a levelet.

Lorenzo elvette a pápa pecsétjével lezárt papírt.

Zaklatottan tépte fel a pecsétet, kinyitotta és olvasni kezdte.

– Mi van a levélben? – kérdezte Clarice nyugtalanul.

Lorenzo összehajtogatta a levelet, és gondolataiba merült.

– A pápa kölcsönt kér a bankomtól...

– Hogy befejezze valamelyik Róma környéki építkezését? – faggatta a felesége.

Lorenzo megrázta a fejét.
– Hogy megvásárolja Imolát.

6

A sötétben megbújva Giuliano Simonettát leste, aki háttal állt neki, és Lorenzo beszédét hallgatta.

Amikor a beszéd véget ért, és mindenki a magasba emelte poharát, Giuliano előrenyúlt, a karjánál fogva megragadta Simonettát, és a súlyos függöny mögé húzta.

A lány ijedtében felsikoltott – amit szerencséjükre elnyomott a tapsvihar hangja –, és meglepetten fordult a fiú felé.

– Giuliano! – kiáltott, ahogy felismerte őt.

A fiú nevetve átölelte a lány derekát, felemelte és hevesen megcsókolta.

Simonetta viszonzta a csókot, majd kilesett a bizonytalan rejtekhelyről.

– Örültség, amit csinálunk – motyogta feddőleg. Majd így folytatta: – Mégis, mi jött rád, hogy gúnyolódsz a férjemmel?!

– Amikor a közelemben vagy, semmitől sem félek, és legyőzhetetlennek érzem magam – vágott vissza Giuliano olyan vadító mosollyal, aminek a lány nem tudott ellenállni. – Ezért nem mehettem Imolába sem.

Keze a lány domborulatait simogatta, de Simonetta leállította, és meglepetten nézett rá.

– Lorenzo *neked* ajánlotta fel Imola kormányzását, mielőtt Francescót felkérte?

Giuliano szelíd mosollyal felelt a kérdésre.

– És te visszautasítottad... miattunk – folytatta meglepetten a lány.

A fiú nem felelt, hanem ajkaival gyengéd csókokkal borította el kedvese nyakát, hófehér bőrét. Fürtjeinek mézédés illata oly bódító volt, akár a virágportól illatozó fuvallat. Érezte, hogy a lány ellenállása feloldódik, karja elernyed, lélegzete pedig mélyé, egyenletessé válik.

– A mi szerelmünknek nincs jövője, Giuliano. Nagy hibát követünk el – suttogetta.

– Az lenne a hiba, ha nem követnénk el – felelte a fiú.

7

– Köszönöm, hogy fogadni tudott lenyűgöző kastélyában, Sforza herceg – mondta Salviati érsek.

Galeazzo úgy érezte, hogy modellt állni Piero del Pollaiolo mester előtt anélkül, hogy bármit is csinálna, nem csupán kínzenvedés, hanem időpocsékolás is. Ezért is döntött úgy, hogy szívesen fogadja a hívatlan pisai vendéget. Ez egyébiránt remek alkalom arra is, hogy egy egyházi előkelőségnek fitogtassa gazdagságát: a kék liliomos brokátot és a francia katonai uniformist. Ezenkívül szabadkozás nélkül gyorsan el is küldheti a festőt, hiszen a vendég megjelenése kiközentette a koncentrációból.

– Senki sem mondhatja, hogy Milánó hercege ne fogadna bármikor szívesen egy érseket, méltóságos úr... – válaszolta anélkül, hogy éreztette volna, mennyire taszítja Salviati reszketeg hangja. – Bocsásssa meg, hogy megelőzőm, de ahogy látja, magam is igyekszem támogatni a művészi alkotások születését.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tökéletesen megértem, hercegem. Ne aggódjon emiatt. A mester végezze csak a lehető legkiválóbb munkát!

A lámpások fénye, amelyeket Piero del Pollaiolo a megfelelő világítás érdekében helyezett el a szobában, elvakította Galeazzót, és nem látta rendesen Salviatit, aki úgy nézett ki az árnyékban, mint egy rovar.

– Bocsássa meg kegyelmességed, ha azonnal a tárgyra térek – folytatta. – Pollaiolo mester munkája különösen kényes: táblaképportrét készít rólam a flamandok stílusában. Mondja, milyen fontos ok űzte Milánóba?

– A Szentatya üdvözetét hozom, nemes úr. Öszentsége áldását küldi önre és a családjára, különösen az ifjú párra.

– Megtiszteltetés számunkra, kegyelmes úr.

– Nemrég tudomására jutott legújabb *szerezménye*... Imola, amihez szintén gratulál: a város a pápa tervei között is szerepelt...

Galeazzo megigazította az ujjasát.

– Szívesen fogadtam volna a Szentatya ajánlatát, és természetesen prioritást élvezett volna. Azonban sajnos már a szavamat adtam Lorenzo de' Medicinek. Ő pedig hálája jeléül elküldte hozzám Piero del Pollaiolo mestert: azt ígérte, hogy portrém a szobájában függeszti majd ki. Neki adom el Imolát.

Érzékelte, hogy az érsek még hátrébb húzódik, az árnyékba.

– Igazán kár... pedig Öszentsége az ön lányának és az ő unokaöccsének, Girolamo Riariónak szánta nászajándék gyanánt. Caterina számára igen előnyös lenne ez a frigy – siránkozott Salviati.

– A leánynomnak mindene megvan, amire szüksége van. Kérem önt, hogy tolmácsolja a Szentatyának bocsánatkérésemet, de Milánó és Firenze szövetségesek.

A szavait követő csendben nem lehetett mást hallani, mint az ecsetvonások nesztét a táblaképen.